

ΣΥΣ

ευστηρίωση πανεπιστημιακών

<http://syspanep.ntua.gr>, e-mail: syspanep@gmail.com

Διακήρυξη ΣΥΣ για το 11^ο Συνέδριο ΠΟΣΔΕΠ

Μια σύντομη αναδρομή

Τα τελευταία δύο και πλέον χρόνια, η ελληνική κοινωνία βρίσκεται στο μάτι του Μνημονιακού κυκλώνα. Με πρόσχημα τη «σωτηρία της χώρας» και με απόλυτη προσήλωση στο «δόγμα του σοκ», οι θιασώτες της νεοφιλελεύθερης πολιτικής επέβαλαν, με μιας και δια της βίας, την ισοπέδωση μισθών και συντάξεων, την κατάργηση ακόμη και στοιχειωδών εργασιακών δικαιωμάτων, τη διάλυση του κοινωνικού κράτους, την απαξίωση και, ακολούθως, ιδιωτικοποίηση των δημοσίων αγαθών.

Η νεοφιλελεύθερη αυτή επίθεση δεν μπορούσε και, κυρίως, δεν έπρεπε να αφήσει αλώβητο το Δημόσιο Πανεπιστήμιο. Με την ελληνική κοινωνία άναυδη από τα δεινά των αλληπάλληλων «μνημονίων», παρουσιάστηκε μια μοναδική ευκαιρία για να μεταλλαχθούν τα Πανεπιστήμια εφαρμόζοντας τις επιταγές της Μπολόνια, όπως διατυπώθηκαν ήδη από τη Συνθήκη του Μάαστριχτ και κωδικοποιήθηκαν στη Στρατηγική της Λισσαβόνας. Η σταδιακή αποχώρηση του Κράτους από τη χρηματοδότηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, η νομιμοποίηση πάσης φύσεως και αμφίβολης ποιότητας ιδιωτικών κολλεγίων, η επιβολή σύντομων και επιφανειακών σπουδών χωρίς συστηματική καλλιέργεια επαρκούς επιστημονικού υπόβαθρου, η αποσύνδεση των πτυχίων από ενιαία επιστημονικά πεδία, η υποβάθμιση σημαντικών κλάδων κυρίως στις κοινωνικές και ανθρωπιστικές επιστήμες με πρόσχημα την αδυναμία σύνδεσής τους με την «αγορά» και η υπονόμευση των ακαδημαϊκών ελευθεριών, βρήκαν πλέον πρόσφορο, αλλά όχι στέρεο έδαφος. Οι δυνάμεις που αντιστάθηκαν στην κατάργηση του Άρθρου 16, πανεπιστημιακοί, φοιτητές και εργαζόμενοι, δήλωσαν μαχητικό παρόν και γι' αυτό έπρεπε να συντριβούν με κάθε μέσο.

Οι Μνημονιακές κυβερνήσεις των τελευταίων ετών επέφεραν πολλαπλά και συντριπτικά χτυπήματα στο Δημόσιο Πανεπιστήμιο επιδιώκοντας την κατάρρευσή του, ώστε να «απελευθερωθεί» η αγορά της ανώτατης εκπαίδευσης. Χρησιμοποίησαν ως όπλα την γκεμπελικού τύπου προπαγάνδα κατά της πανεπιστημιακής κοινότητας, τη δημιουργία συνθηκών οικονομικής και λειτουργικής ασφυξίας στα Ιδρύματα, τη μισθολογική εξαθλίωση και εργασιακή ανασφάλεια καθηγητών και εργαζομένων, και την de facto κατάργηση του Άρθρου 16 με διαδικασίες θεσμικής εκτροπής. Και όλα αυτά, όχι απλά με την ανοχή αλλά και με την αγαστή συνεργασία της ηγεσίας της ΠΟΣΔΕΠ που πρωτοστάτησε στη μετατροπή της ομοσπονδίας σε κυβερνητικό όργανο.

Προπαγάνδα κατά του δημόσιου και δημοκρατικού πανεπιστημίου

Η πανεπιστημιακή κοινότητα δέχτηκε μια άνευ προηγουμένου εκστρατεία κατασυκοφάντησης από την κυβέρνηση και τα φίλα προσκείμενα σε αυτήν ΜΜΕ της διαπλοκής και της διαφθοράς, προκειμένου να πειστεί η ελληνική κοινωνία για την ανάγκη της «μεταρρύθμισης». Τα ελληνικά πανεπιστήμια προβάλλονται ως ουραγοί και παρίες της διεθνούς επιστημονικής κοινότητας, παρά την επαρκή - κατά το Υπουργείο Παιδείας - χρηματοδότησή τους. Και ας είναι η πραγματικότητα τελείως διαφορετική. Οι κατά κεφαλή δαπάνες ανά φοιτητή πριν την κρίση, ήταν χαμηλότερες ακόμη και από αυτές του Μεξικού, το οποίο είχε το μισό κατά κεφαλή ΑΕΠ της Ελλάδας. Παρόλα αυτά, ελληνικά πανεπιστήμια βρέθηκαν ανάμεσα στα 100 καλύτερα του κόσμου, ακόμη και με τα μηδενικής επιστημονικής αξίας κριτήρια των εμπορικών διεθνών κατατάξεων. Οι Έλληνες πανεπιστημιακοί παρουσιάζονται ως μια ελίτ που είναι παχυλά αμειβόμενη και βολεμένη, χάρη σε φαινόμενα νεποτισμού και διαπλοκής, και η οποία αρνείται να αξιολογηθεί. Τίποτε, όμως, δεν αναφέρεται για τις επιτυχίες σε επίπεδο ευρωπαϊκών ανταγωνιστικών ερευνητικών προγραμμάτων, για τη θέση που καταλαμβάνει η Ελλάδα διεθνώς ως προς την επιστημονική συγγραφική δραστηριότητα, για τους χαμηλούς μισθούς, ή για τις ανυπέβλητες οικονομικές και γραφειοκρατικές δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι Έλληνες πανεπιστημιακοί καθημερινά. Οι φοιτητές παρουσιάζονται, ούτε λίγο ούτε πολύ, ως η «γάγγραινα» των πανεπιστημίων: «αιώνιοι», αδιάφοροι, «κουκουλοφόροι», «προστάτες» παρανόμων, ενίοτε δε παραβάτες και οι ίδιοι. Αυτή η προπαγάνδα είναι απαραίτητη - μεταξύ άλλων - για να στρέφονται τα βλέμματα μακριά από τα δραματικά προβλήματα σίτισης και στέγασης, τα προβλήματα με τα συγγράμματα, την οικονομική αδυναμία πολλών φοιτητών και φοιτητριών να συνεχίσουν τις σπουδές

τους και τον εγκλωβισμό τους ανάμεσα στη μαζική μετανάστευση, την ανεργία ή την εργασία με εξευτελιστικές αμοιβές της τάξης των 500 ευρώ. Για τα καθεστωτικά ΜΜΕ προέχει η διαπόμπευση όσων οραματίζονται ένα καλύτερο πανεπιστήμιο και ονειρεύονται μια πιο δίκαιη κοινωνία.

Οικονομική και λειτουργική ασφυξία των Ιδρυμάτων

Μετά από τρία έτη διαρκών μειώσεων της χρηματοδότησης των ΑΕΙ, ο κρατικός προϋπολογισμός για το σύνολο των Πανεπιστημίων, καταγράφει για το 2013 επιπλέον μείωση ύψους 160 εκατ. ευρώ, με την ηγεσία του Υπουργείου ΠΘΠΑ να αρνείται να εξηγήσει ποια ανάλυση απέδειξε ότι είναι αναγκαία η νέα αυτή περικοπή. Πολλά Ιδρύματα, οι λειτουργικές δαπάνες των οποίων έχουν μειωθεί έως 50% από το 2009, θα δεχθούν φέτος και άλλη μείωση, άγνωστο πόση. Επιπρόσθετα, μηδενίστηκαν οι πόροι από το ΤΣΜΕΔΕ για τα Τμήματα των Μηχανικών. Επιβλήθηκε η υποχρέωση των Ιδρυμάτων να χρησιμοποιούν μέχρι και το 40% των Ειδικών Λογαριασμών Έρευνας για τις βασικές λειτουργικές τους δαπάνες, αντί να υποστηρίζουν τη βασική και την εφαρμοσμένη έρευνα, να ενισχύουν τη συμμετοχή σε συνέδρια, να παρέχουν προπτυχιακές και μεταπτυχιακές υποτροφίες κ.λπ. Σημαντικό οικονομικό πλήγμα περίπου 100 εκατ. ευρώ δέχτηκαν όλα τα Ιδρύματα με το αυθαίρετο «κούρεμα» των ομολόγων τους από την Τράπεζα της Ελλάδος.

Την οικονομική δυσπραγία επιδεινώνουν τα ποικίλα γραφειοκρατικά εμπόδια και οι τεχνητοί περιορισμοί που θέτει η Πολιτεία, με βασική επιδίωξη να παραμένει στα ταμεία του Κράτους σημαντικό μέρος και αυτής της λιγοστής χρηματοδότησης. Είναι χαρακτηριστικό ότι η τελευταία δόση της χρηματοδότησης (που μπορεί να είναι και το 40% του συνόλου) φτάνει πάντοτε στα Ιδρύματα στο τέλος του έτους, όταν πλέον οι Πάρεδροι/Επίτροποι δεν δέχονται να εγκρίνουν άλλες δαπάνες. Η αξιοποίηση των χρημάτων αυτών κατά το επόμενο οικονομικό έτος δεν επιτρέπεται, με αποτέλεσμα τα ποσά να παρακρατούνται, ακόμα και αν είναι απαραίτητα για τις βασικές ανάγκες των Ιδρυμάτων.

Ως αποτέλεσμα, οι Διοικήσεις των ΑΕΙ αδυνατούν να καλύψουν στοιχειώδεις λειτουργικές δαπάνες, και συχνά υποχρεώνονται να αποφασίσουν ποιους προμηθευτές δεν θα εξοφλήσουν, δημιουργώντας επιπλέον προβλήματα στη χειμαζόμενη ελληνική οικονομία. Οι πόροι για τη συντήρηση και ανανέωση της κτιριακής και τεχνικής υποδομής είναι μηδενικοί. Τα μέλη ΔΕΠ βιώνουν την ασφυξία στην καθημερινή τους ζωή: έλλειψη χρημάτων για πρόσκληση μελών σε ακαδημαϊκές δραστηριότητες, για συμμετοχή σε συνέδρια ή διεθνείς σημαντικές εκδηλώσεις, για αναλώσιμα στα εργαστηριακά μαθήματα και στις γραμματείες, ακόμη και για θέρμανση, και μάλιστα σε περιόδους με εξαιρετικά χαμηλές θερμοκρασίες.

Η διάλυση της λειτουργίας των Ιδρυμάτων επιτυγχάνεται και με το συστηματικό αποδεκατισμό του ανθρώπινου δυναμικού. Το βασικό επιστημονικό προσωπικό των Πανεπιστημίων (μέλη ΔΕΠ, ΕΤΕΠ, ΕΕΔΙΠ) βρίσκεται σε τριετή αναμονή διορισμού, καθώς οι μνημονιακοί κανόνες προσλήψεων δεν εφαρμόστηκαν από το ΥΠΘΠΑ, προκειμένου να καλυφθούν οι ανάγκες άλλων Υπουργείων. Στις αρχές του 2013, περισσότερα από 900 εκλεγμένα μέλη ΔΕΠ ακόμη περιμένουν το διορισμό τους και είναι άγνωστο αν και πότε θα διοριστούν, ενώ κανένας δεν έχει λογοδοτήσει για αυτό. Πρόκειται για ένα τεράστιο πρόβλημα εκπαιδευτικής λειτουργίας σε μεγάλο αριθμό Τμημάτων και ΑΕΙ, με σοβαρές ανθρωπιστικές διαστάσεις για τους συναδέλφους αυτούς.

Το ΥΠΘΠΑ έχει δρομολογήσει την πλήρη κατάργηση των πιστώσεων για διδάσκοντες με σύμβαση ΠΔ407/80, κάτι που αφενός αποδυναμώνει τα προγράμματα σπουδών στα οποία οι συνάδελφοι αυτοί συνέβαλαν, και αφετέρου τους αποκόπτει από το ακαδημαϊκό περιβάλλον. Για να καλυφθούν βασικές εκπαιδευτικές ανάγκες, προβλέφθηκε ρύθμιση που επιτρέπει τη διδασκαλία από άτομα που δεν έχουν επιλεγεί με θεσμικό τρόπο, ενδεχομένως δεν διαθέτουν καν τα απαραίτητα προσόντα, ενώ η χρηματοδότησή τους θα γίνεται από τα Τμήματα και τα ΑΕΙ, είτε από ίδιους πόρους (που τα περισσότερα δεν διαθέτουν), είτε από κορηγίες.

Το διοικητικό προσωπικό των Πανεπιστημίων όχι μόνο δεν ανανεώνεται, αφού έχουν να γίνουν προσλήψεις από το 2004, αλλά και οι επιτυχόντες σε εξετάσεις ΑΣΕΠ του 2009, μετά από αναμονή τριών ετών, είδαν να ακυρώνεται η πρόσληψή τους. Παράλληλα, το υπάρχον προσωπικό βίωσε τον απόλυτο υπουργικό και κυβερνητικό αυταρχισμό και την αυθαιρεσία, όταν εργαζόμενοι ΙΔΑΧ, που προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες σε χιλιάδες μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας, τέθηκαν με αντισυνταγματικό, παράνομο και ανήθικο τρόπο σε «διαθεσιμότητα».

Η έλλειψη προσωπικού κάθε κατηγορίας, έχει καταστροφικές συνέπειες για το σύνολο του εκπαιδευτικού, ερευνητικού και κοινωνικού έργου των Πανεπιστημίων. Ειδικά η σοβαρότατη και ραγδαία μείωση του ΔΕΠ έχει ως αποτέλεσμα να συρρικνώνονται τα Προγράμματα Σπουδών, να αυξάνονται σε εξοντωτικό βαθμό οι ώρες διδασκαλίας, με αρνητικές συνέπειες για το ερευνητικό και συγγραφικό έργο, να εξαναγκάζονται τα μέλη ΔΕΠ στη διδασκαλία μαθημάτων εκτός του γνωστικού

τους αντικείμενου, να καθίσταται επισφαλής η λειτουργία σημαντικών Τμημάτων και να χάνεται πολύτιμο επιστημονικό κεφάλαιο, καθώς επιστήμονες που έχουν εκπαιδευτεί στην Ελλάδα, αναγκάζονται να μεταναστεύσουν στο εξωτερικό.

Μισθολογική εξαθλίωση - εργασιακή ανασφάλεια

Το προσωπικό, επιστημονικό και διοικητικό, βίωσε μέσα σε δύο μόλις χρόνια την πλήρη ανατροπή των όρων ζωής του, τόσο εντός όσο και εκτός των πανεπιστημίων. Οι επί δεκαετία και πλέον καθηλωμένοι μισθοί των πανεπιστημιακών ήταν από τους χαμηλότερους στην ΕΕ. Μεταξύ 2010 και 2011 οι πρώτες περικοπές (κατάργηση 13ου και 14ου μισθού, επιδομάτων, κ.λπ.), οδήγησαν σε απώλειες της τάξης του 25%. Οι νέες μισθολογικές μειώσεις, σε συνδυασμό με τα νέα φορολογικά μέτρα και τη διάλυση της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, δίνουν, ειδικά στους μισθοσυντηρητικούς συναδέλφους, το τελειωτικό χτύπημα, καθώς το πραγματικό εισόδημα μειώνεται κατά 45-50% περίπου, σε σχέση με το 2009. Οι Έλληνες πανεπιστημιακοί λαμβάνουν πλέον λιγότερα από τους συναδέλφους της Ινδίας, της Μαλαισίας, της Νιγηρίας, της Βραζιλίας, ακόμη και της χρεοκοπημένης Αργεντινής και μετατρέπονται επίσημα σε κοινωνικούς παρίες, ενώ δημιουργούνται ιδιαίτερα ευνοϊκές συνθήκες για παράλληλη ή «μαύρη» απασχόληση.

Και δεν φτάνει μόνο το καθημερινό άγχος της επιβίωσης. Η αδυναμία να εξασφαλιστούν οι στοιχειώδεις υλικοί όροι της εκπαιδευτικής διαδικασίας, όπως π.χ. εργαστηριακά αναλώσιμα, η κατάργηση πρακτικά της δυνατότητας συμμετοχής σε συνέδρια, ο μηδενισμός των κονδυλίων για την έρευνα, η διδασκαλία σε νέους ανθρώπους που το βλέμμα τους είναι κενό και πιο παγωμένο από τα πανεπιστημιακά αμφιθέατρα, αφού δεν έχουν ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο, καταρρακώνουν την αξιοπρέπεια και τον αυτοσεβασμό του πανεπιστημιακού, όχι απλά ως δασκάλου αλλά και ως ανθρώπου.

Το εργασιακό μέλλον φαντάζει ακόμη πιο ζοφερό, αφού η κατάσταση θα επιδεινωθεί μετά την πλήρη εφαρμογή του νέου θεσμικού πλαισίου. Πράγματα που θεωρούνταν δεδομένα μέχρι σήμερα (χορήγηση υποτροφιών για υποψήφιους διδάκτορες, έξοδα συμμετοχής σε συνέδρια, προμήθειες εργαστηρίου, κ.λπ.), θα αφορούν μόνο τους «καθηγητές που διακρίνονται για τις ερευνητικές ή εκπαιδευτικές τους επιδόσεις», δηλαδή τους εκλεκτούς νέων οργάνων διοίκησης που δεν λογοδοτούν σε κανέναν. Τα συλλογικά δικαιώματα καταργούνται και δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για ατομική διαπραγμάτευση με το Συμβούλιο Ιδρύματος ή τον Κοσμήτορα.

Η «εν κρυπτώ» αξιολογήσεις του διδακτικού προσωπικού από επταμελείς επιτροπές που θα πρέπει να τυγχάνουν της έγκρισης του Κοσμήτορα, δημιουργούν ένα εκρηκτικό μίγμα εργασιακών σχέσεων, αν συνυπολογιστούν:

- (α) Το νέο μοντέλο σύνθεσης του ΔΕΠ, με την ουσιαστική επαναφορά της «έδρας», όπου θα υπάρχει ένας πρωτοβάθμιος καθηγητής σε κάθε αντικείμενο πλαισιωμένος από έναν περιορισμένο αριθμό Αναπληρωτών, λίγο περισσότερους Επίκουρους (με θητεία στην πλειονότητά τους), και μία μάζα συμβασιούχων που θα διεκπεραιώνουν τη διδασκαλία.
- (β) Η ενδεχόμενη πληθώρα απολυμένων συναδέλφων από καταργημένα ή/και συγχωνευμένα ΑΕΙ, οι οποίοι θα αγωνίζονται για μια θέση στο πανεπιστήμιο με κάθε τίμημα, και έναντι οποιασδήποτε αμοιβής.
- (γ) Η δηλωμένη με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο πρόθεση της Κυβέρνησης να μειώσει κατά 30% την τριτοβάθμια εκπαίδευση σε όλα τα επίπεδα (Ιδρύματα, ακαδημαϊκό και διοικητικό προσωπικό, αριθμό φοιτητών), στο πλαίσιο των μνημονιακών της υποχρεώσεων.

Για όλα αυτά, δεν προκαλούν καμία έκπληξη τροπολογίες που κατατίθενται και αφορούν σε εθελοντική εκπαιδευτική εργασία ή εκπαιδευτικό προσωπικό που θα πρέπει να πληρώνεται από πόρους των ΑΕΙ.

Θεσμική εκτροπή

Εδώ και ενάμιση χρόνο -από τον Σεπτέμβριο του 2011- επιχειρούνται βίαιες θεσμικές ανατροπές, με στόχο την κατάργηση της Δημόσιας και Δωρεάν Ανώτατης Εκπαίδευσης, τον πειθαναγκασμό διδασκόντων και διδασκομένων, και την πρωμοδότηση της Ιδιωτικής Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Πρόκειται για μια από τις μεγαλύτερες και σφοδρότερες επιθέσεις που έχει ζήσει ο τόπος στο χώρο της Ανώτατης Παιδείας.

Η αρχή έγινε με την ψήφιση του Ν.4009/2011 (Νόμος Διαμαντοπούλου). Ο νόμος, που επιχείρησε «να αλλάξει το DNA των ΑΕΙ», ψηφίστηκε με πολύ μεγάλη κοινοβουλευτική πλειοψηφία από την ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ και το ΛΑΟΣ. Ξεσήκωσε όμως και τεράστια αντιπαράθεση με σύσσωμη - εκτός από την ηγεσία

της ΠΟΣΔΕΠ - την πανεπιστημιακή κοινότητα και καταδικάστηκε από το σύνολο των ακαδημαϊκών οργάνων ως αντισυνταγματικός, αντιακαδημαϊκός και αντικειμενικός. Μεταξύ άλλων καταργεί το αυτοδιοίκητο των Ιδρυμάτων και υπονομεύει τις ακαδημαϊκές ελευθερίες, θεσπίζοντας επικεφαλής των Ιδρυμάτων τα Συμβούλια στα οποία συμμετέχουν και εξωπανεπιστημιακά μέλη, εγκαθιστά ένα ολιγαρχικό σύστημα διοίκησης αντικαθιστώντας τα συλλογικά όργανα με μονοπρόσωπα, διαλύει την ακαδημαϊκή και επιστημονική οντότητα του Τμήματος, καταργώντας τη δικαιοδοσία του να καθορίζει το περιεχόμενο και τη δομή των σπουδών που οδηγούν σε ενιαίο πτυχίο.

Ο νόμος αυτός έμεινε ουσιαστικά ανενεργός για ένα χρόνο, μέχρι τον Αύγουστο του 2012. Ο νέος υπουργός ΠΘΠΑ της τρικομματικής κυβέρνησης, κατέθεσε και ψήφισε, επίσης μέσα στον Αύγουστο και με τη διαδικασία του κατεπείγοντος, τον Ν.4076/12, μια «μεταμφίεση» του Ν.4009/11, ώστε να γίνει ευκολότερα αποδεκτός από την ακαδημαϊκή κοινότητα και να επιβάλει με πανουργία τη διάλυση του δημόσιου και δημοκρατικού πανεπιστημίου. Επανάφερε δήθεν το Τμήμα, την εκλογή των Κοσμητόρων, την επιλογή των επιτροπών εξέλιξης των μελών ΔΕΠ από τη ΓΣ του Τμήματος. Ισχυροποίησε, όμως, την πεμπτοουσία του Ν.4009/11 που ήταν η κατάργηση των Δημοκρατικών Συλλογικών Οργάνων και του αυτοδιοίκητου των Πανεπιστημίων, ώστε να επιβληθεί επιτέλους η Συνθήκη της Μπολόνια, που μέχρι σήμερα δεν μπορούσε να εφαρμοστεί στα ελληνικά ΑΕΙ: απόσυρση του Κράτους από την υποχρέωση χρηματοδότησης της δημόσιας Εκπαίδευσης και τη μεταφορά του βάρους στους ώμους των πολιτών, δημιουργία αγοράς εργασίας πτυχιούχων δύο ταχυτήτων, πτυχία χωρίς άμεσο επαγγελματικό αντίκρισμα, δίδακτρα, κ.λπ. Όλες δε οι νομοθετικές παρεμβάσεις τους τελευταίους πέντε μήνες έχουν ακριβώς αυτή την στόχευση:

- Με το νόμο για το ΤΑΙΠΕΔ (Ταμείο Αξιοποίησης Ιδιωτικής Περιουσίας Δημοσίου) που ψηφίστηκε τον Σεπτέμβριο, όλη η ακίνητη περιουσία των ΑΕΙ μπορεί να εκποιείται κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις για την εξόφληση του χρέους και η διαχείριση των ΕΛΚΕ περνά σε ΝΠΙΔ. Παρά τις έντονες αντιδράσεις και παρεμβάσεις, το θέμα δεν έχει λήξει οριστικά.
- Με το Ν.4073/2012 (Μνημόνιο 3) νομιμοποιείται για πρώτη φορά η ίδρυση ιδιωτικών Πανεπιστημίων (Κολλεγίων) και καθορίζονται οι όροι αδειοδότησης, λειτουργίας και ισοτιμίας των πτυχίων τους. Τον Ιανουάριο του 2013, τροπολογείται ο Ν.4073/2012 και με βάση το άρθρο 31 τα Δημόσια ΑΕΙ μπορούν να ιδρύουν ιδιωτικά Κολλέγια, ΚΕΚ, κ.λπ. ευτελίζοντας κάθε έννοια συνταγματικότητας και ειδικά το άρθρο 16. Ταυτόχρονα, διευκολύνεται η αδειοδότηση της Ιδιωτικής Εκπαίδευσης και Κατάρτισης, την οποία διαχειρίζεται αποκλειστικά ο Υπουργός ΠΘΠΑ, ώστε να μπορέσει να δημιουργήσει ένα νέο ρουσφετολογικό μηχανισμό. Τα πτυχία των ιδιωτικών «πανεπιστημίων» (ΚΕΚ, ΙΕΚ, Κολλέγια) καθίστανται επαγγελματικά ισότιμα με εκείνα των Δημοσίων ΑΕΙ.
- Τον Ιανουάριο του 2013, το Υπουργείο ΠΘΠΑ με ένα νομοσχέδιο-σκούπα με τίτλο «*Οργάνωση και Λειτουργία Ιδρύματος Νεολαίας και Δια Βίου Μάθησης και Εθνικού Οργανισμού Πιστοποίησης Προσόντων και Επαγγελματικού Προσανατολισμού και άλλες διατάξεις*», δίνει επιπλέον έμφαση στην ανάπτυξη, χρηματοδότηση και πιστοποίηση των ιδιωτικών «πανεπιστημίων». Ιδρύονται δυο αυτόνομοι υπεροργανισμοί ως ΝΠΙΔ, μέσα στο Υπουργείο ΠΘΠΑ, τα συμβούλια των οποίων διορίζονται απ' ευθείας από τον Υπουργό και λογοδοτούν σ' αυτόν. Πρόκειται για το ΙΝΕΔΙΒΙΜ (Ιδρυμα Νεολαίας και Διά Βίου Μάθησης) και τον ΕΟΠΠΕΠ (Εθνικός Οργανισμός Πιστοποίησης Προσόντων και Επαγγελματικού Προσανατολισμού). Το ΙΝΕΔΙΒΙΜ θα διαχειρίζεται τα κονδύλια του ΕΣΠΑ για τη δια βίου μάθηση, έσοδα που προκύπτουν από εκμετάλλευση της περιουσίας του Ιδρύματος και κονδύλια του κρατικού προϋπολογισμού. Τα χρήματα αυτά θα χρησιμοποιούνται για την ίδρυση ιδιωτικών δομών εκπαίδευσης. Ο ΕΟΠΠΕΠ θα δίνει ανταλλακτική αξία στους τίτλους σπουδών που παράγουν τα ιδιωτικά «πανεπιστήμια». Οι τίτλοι σπουδών θα αποτιμώνται σε συγκεκριμένες πιστωτικές μονάδες (ECTS) και η επιχειρούμενη λαθροχειρία συνίσταται στο ότι το σύστημα μονάδων σε ιδιωτική και δημόσια εκπαίδευση θα είναι κοινό.

Έπονται όμως και άλλες θεσμικές ρυθμίσεις, όπως διαβεβαιώνει το ΥΠΘΠΑ, με πρώτο το σχέδιο «**ΑΘΗΝΑ**», ένα εγχείρημα αναδιάρθρωσης του ρουσφετολογικού χάρτη της Ανώτατης Εκπαίδευσης, τον οποίο είχαν εκπονήσει οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ. Η αναδιάρθρωση γίνεται με συνθήκες Μνημονίου, με βάση δεδομένα που δεν αποκαλύπτονται και ερήμην της ακαδημαϊκής κοινότητας. Έχει ανακοινωθεί εδώ και καιρό η κατάργηση και συγχώνευση 150 Τμημάτων. Η διορισμένη από τον υπουργό ΑΔΙΠ τηρεί σιγή ιχθύος, ενώ στα Πανεπιστήμια και στα ΤΕΙ επικρατεί ανησυχία και αναταραχή.

Την ίδια στιγμή, λοιπόν, που εκ μέρους των κυβερνώντων και των καθεστωτικών ΜΜΕ εξαπολύονται μύδροι κατά της πανεπιστημιακής κοινότητας, η ηγεσία του ΥΠΘΠΑ με την πλήρη πολιτική κάλυψη και στήριξη της τρικομματικής συμπολίτευσης, προβαίνει σε σωρεία θεσμικών εκτροπών:

- Επί Υπουργίας Διαμαντοπούλου, τα μέλη του Εθνικού Συμβουλίου Έρευνας, καθώς και τα μέλη των Τομεακών Συμβουλίων επιλέχθηκαν από την Υπουργό, δίχως ανοικτή διαδικασία, και δίχως τη στοιχειώδη φροντίδα να αντιπροσωπεύονται οι επιμέρους γνωστικοί τομείς, όπως επέβαλε σχετικός νόμος.
- Επί Υπουργίας Αρβανιτόπουλου, στην εκπόνηση του σχεδίου «ΑΘΗΝΑ» φαίνεται να συμβάλουν ‘σκοτεινοί’ σύμβουλοι με αμοιβές (βλέπε σχετικές ‘μελέτες’ με απευθείας ανάθεση), αντί για τις υπάρχουσες επεξεργασίες της ΑΔΙΠ καθώς και τη σύγκλιση των θεσμικών οργάνων ΕΣΥΠ, και ΣΑΠΕ, ΣΑΤΕ που όπως προβλέπεται, είναι τα υπεύθυνα όργανα για τον καθορισμό του Στρατηγικού Σχεδιασμού της Ανώτατης Εκπαίδευσης και τις επιμέρους αναλύσεις.
- Οι εκλογικές διαδικασίες για τα Συμβούλια Ιδρύματος καθορίστηκαν με απλές Υπουργικές Αποφάσεις και όχι με Προεδρικά Διατάγματα, προκειμένου να αποφευχθεί ο έλεγχος της εγκυρότητας και νομιμότητας.
- Προκειμένου να τεθούν σε διαθεσιμότητα διοικητικοί υπάλληλοι ΙΔΑΧ των Πανεπιστημίων, παραβιάστηκε πλήθος άρθρων του Συντάγματος με μεθοδεύσεις που θυμίζουν εποχές δικτατορίας (ένας νόμος, δύο πράξεις νομοθετικού περιεχομένου και πέντε εγκύκλιοι χρειάστηκαν για την απόλυση 150 υπαλλήλων). Το Υπουργείο αμέλησε τον ρόλο του ως εποπτεύοντα φορέα, για την προάσπιση της λειτουργίας των Πανεπιστημίων.

Κυβερνητικός συνδικαλισμός

Απέναντι σε αυτή την πρωτοφανή επίθεση που δέχεται η πανεπιστημιακή κοινότητα, η απερχόμενη ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ δεν σιώπησε μόνο, αλλά εξαπέλυσε πραγματικό πόλεμο εναντίον όσων εκφράστηκαν, ανοικτά και δημόσια κατά του Ν. 4009/11 και του προσαρτήματός του (Ν. 4076/12). Επιδόθηκε σε εκστρατεία παραπλάνησης της κοινής γνώμης και προσπάθησε να επιβάλει τις απόψεις της, διαστρεβλώνοντας την πραγματικότητα και με τη βοήθεια εξωπανεπιστημιακών θεσμών, κάνοντας λόγο για ένα «νόμο που ψηφίστηκε με συντριπτική πλειοψηφία από τη Βουλή και είναι αποδεκτός από τη μεγάλη πλειοψηφία της πανεπιστημιακής κοινότητας, αλλά κάποιες μειοψηφίες εμποδίζουν την εφαρμογή του».

Η απερχόμενη ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ «ξέχασε» ότι η κοινοβουλευτική πλειοψηφία ήταν κάλπικη, καθώς δεν αντανakλούσε σε καμία περίπτωση τη βούληση του ελληνικού λαού. «Ξέχασε» ότι και οι δύο αυτοί νόμοι ψηφίστηκαν εσπευσμένα, κατακαλόκαιρο, παρά την καθολική αντίδραση της Πανεπιστημιακής κοινότητας. «Ξέχασε» τις δεκάδες, ομόφωνες στη συντριπτική τους πλειοψηφία, αποφάσεις συλλογικών οργάνων που τοποθετήθηκαν ενάντια στο νόμο (Σύνοδοι Πρυτάνεων, Σύγκλητοι, Σχολές και Τμήματα ΑΕΙ, Σύλλογοι ΔΕΠ, φοιτητών και εργαζομένων).

Η απερχόμενη ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ αποκόπηκε από τα πρωτοβάθμια όργανα και προσκολλήθηκε στην κυβερνητική εξουσία. Παραχάραξε τη θέση της πανεπιστημιακής κοινότητας και υποστήριξε ότι μόνο αυτή εκφράζει τη βούλησή της. Για την απερχόμενη ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ, οι Σύλλογοι των μελών ΔΕΠ, τα ακαδημαϊκά συλλογικά όργανα, οι σύλλογοι φοιτητών και εργαζομένων δεν αποτελούν τίποτε άλλο, παρά την έκφραση μιας «θορυβώδους μειοψηφίας». Οι μόνες συλλογικότητες που αναγνωρίζουν, βρίσκονται εκτός Πανεπιστημίων, στο κομματικό σύστημα. Και αυτό είναι πράγματι θλιβερό.

Ειδικά ο Πρόεδρος της ΠΟΣΔΕΠ, χάνοντας την ψυχραιμία του, δεν δίστασε να απειλήσει απροσχημάτιστα όσα μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας εκφράστηκαν κατά του νέου θεσμικού πλαισίου, καλώντας την «Πολιτεία να παρέμβει και να αναλάβει τις ευθύνες της». Δεν ενστερνίστηκε απλά τη χυδαία προπαγάνδα απαξίωσης των ελληνικών πανεπιστημίων και των Ελλήνων πανεπιστημιακών, αλλά την ανατροφοδότησε με ζήλο, κατασκευάζοντας έναν εσωτερικό εχθρό στο πρόσωπο εκείνων που μέσα στα πανεπιστήμια αντιστέκονται στις επιταγές της εσωτερικής και εξωτερικής Τρόικας. Είχε μάλιστα το θράσος να αναφέρεται σε «κρίσιμες ώρες για τους φοιτητές, τις οικογένειές τους και τη χώρα ολόκληρη», ενώ την ίδια στιγμή «έβαζε πλάτη» στις κυβερνητικές πολιτικές που έφεραν σε οικονομικό και λειτουργικό αδιέξοδο τα Ιδρύματα, που κατέστησαν το δικαίωμα στη μόρφωση απαγορευμένο όνειρο για την πλειονότητα της κοινωνίας, που «πετσόκοψαν» μισθούς και συντάξεις, που απέλυσαν πλήθος ανθρώπων.

Η σιωπή της ηγεσίας της ΠΟΣΔΕΠ απέναντι στην τροϊκανή κυβέρνηση και τα δεινά που υφίστανται το ελληνικό πανεπιστήμιο και η ελληνική κοινωνία, είναι εκκωφαντική. Τουλάχιστον σκέφτηκε να «διαμαρτυρηθεί», υποτονικά και για τα μάτια του κόσμου, σχεδόν ανεπαίσθητα, για τη μισθολογική εξαθλίωση.

Οι θέσεις - προτάσεις της Συσπείρωσης Πανεπιστημιακών

Νέα συνδικαλιστική ηγεσία - άλλου τύπου συνδικαλιστική δράση

Οι μισθολογικές περικοπές, η ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, οι αυταρχικές δομές διοίκησης που «χτίζονται» με το νέο θεσμικό πλαίσιο, αποτελούν εξειδίκευση της μνημονιακής πολιτικής στο πανεπιστήμιο. Γι' αυτό το λόγο, είναι απαραίτητο να συνδεθεί η μάχη για αξιοπρεπείς μισθούς, για μισθούς που αναλογούν στη σπουδαιότητα του λειτουργήματός μας, με τα αιτήματα της κοινωνίας. Η φιλοκυβερνητική ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ, με τη συντεχνιακή και πλήρως αναποτελεσματική προσέγγιση της, απομόνωσε τα αιτήματά μας από την υπόλοιπη κοινωνία, σιωπώντας εκκωφαντικά έναντι των συνολικών δεινών που το Μνημόνιο και η συγκυβέρνηση επισωρεύουν στις πλάτες του ελληνικού λαού. Η πολιτική της αυτή ενισχύει τα στερεότυπα για τους πανεπιστημιακούς ως καλοβολεμένη ελίτ και οδηγεί στην απομόνωση, μειώνοντας δραματικά τις όποιες πιθανότητες επιτυχίας των διεκδικήσεών μας.

Το δικαίωμα του πανεπιστημιακού στην αξιοπρεπή διαβίωση είναι απαραίτητη προϋπόθεση για μια υψηλού επιπέδου δημόσια εκπαίδευση. Και το αντίστροφο. Γι' αυτό και απαιτείται μια νέου τύπου συνδικαλιστική δράση που δεν θα έχει καμία απολύτως σχέση με τον κυβερνητικό - δήθεν απολιτικό - συνδικαλισμό. Ενωμένοι και συντεταγμένοι, πρέπει να συμβάλουμε στην αναγέννηση των Συλλόγων ΔΕΠ ως φορέων *διεκδίκησης*, ώστε να γίνουν δύναμη προστασίας και υπεράσπισης καθενός και καθεμιάς από εμάς που καμία διοίκηση δεν θα μπορεί να απειλεί ή να αγνοεί. Γι' αυτό, δεν αρκεί η μαζική προσέλευση απλώς και μόνο στις εκλογικές διαδικασίες, αλλά *είναι αναγκαία η ενεργή μαζική συμμετοχή* σε όλες τις συλλογικές διαδικασίες διαβούλευσης και διεκδικήσεων. Χωρίς ελιτίστικες ή «συντεχνιακές» διαφοροποιήσεις από άλλους κλάδους, πρέπει να δώσουμε τη μάχη για ένα καλύτερο δημόσιο, δωρεάν και δημοκρατικό πανεπιστήμιο, μαζί με την κοινωνία και όχι στο περιθώριο ή, ακόμη χειρότερα, ενάντια της.

Η Συσπείρωση Πανεπιστημιακών θεωρεί ότι η σταθερή και μαζική παρουσία των μελών της πανεπιστημιακής κοινότητας σε όλες τις συλλογικές διαδικασίες διαβούλευσης και διεκδίκησης, είναι ο μόνος τρόπος για να αποτρέπονται τα περιθωριακά και απαράδεκτα φαινόμενα βίας στους πανεπιστημιακούς χώρους, αλλά και για να δοθεί ουσιαστική απάντηση σε όσους επιμένουν να χαρακτηρίζουν ως βία την *ειρηνική διαμαρτυρία*, ακόμη και τη συλλογική έκφραση διαφορετικής άποψης. Αυτήν τη διαφορά, οι ιδεολόγοι του κυβερνητικού συνδικαλισμού και οι συνοδοιπόροι τους στα καθεστωτικά ΜΜΕ την παραβλέπουν σκόπιμα, στην προσπάθειά τους να στιγματίσουν και να συκοφαντήσουν κάθε εναντιωματική συλλογική έκφραση και ταυτόχρονα να απαλλάξουν από τις ευθύνες τους τις κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων, τους πραγματικούς δηλαδή αρχιτέκτονες των κοινωνικών και οικονομικών συνθηκών που γεννούν τη βία. Παριστάνουν ότι αγνοούν το γεγονός ότι όταν οι κοινωνίες βρίσκονται σε παρατεταμένες περιόδους οικονομικής κρίσης, τα κρούσματα βίας αυξάνονται. Παρουσιάζουν τη βία σαν ένα πρωτοφανέρωτο φαινόμενο που αποκλειστικός του δημιουργός είναι η Αριστερά και το πλήθος των ανθρώπων - ιδιαίτερα των νέων - που βλέποντας το μέλλον τους να ξεφεύγει ολοένα και περισσότερο μέσα από τα χέρια τους, αντιμετωπίζουν το φάσμα της ανεργίας και του αποκλεισμού. Γι' αυτό και συχνά επικαλούνται υποκριτικά την παρέμβαση της Πολιτείας, αναγνωρίζοντας στην ουσία ως αποδεκτή μόνο την κρατική βία σε βάρος των συλλογικών διεκδικήσεων, τις οποίες και βαφτίζουν συντεχνιακές. Ο συνδικαλισμός της ενεργούς και μαζικής συμμετοχής τον οποίο επιδιώκει η Συσπείρωση Πανεπιστημιακών, δεν έχει καμία σχέση με τέτοιου είδους συμπεριφορές και αντιλήψεις.

Η Συσπείρωση Πανεπιστημιακών έχει επανειλημμένα διατυπώσει τη διαφωνία της με το νέο ολιγαρχικό και δήθεν αριστοκρατικό μοντέλο διοίκησης, με την εγγενή σύνδεσή του με τις απολύσεις, τις συγχωνεύσεις, τα διδάκτρα, την κατάργηση της φοιτητικής μέριμνας, τους μισθούς εξαθλίωσης, την οικονομική ασφυξία των πανεπιστημίων και τον αυταρχισμό. Δηλώνει ότι θα συνεχίσει να αγωνίζεται μέχρι τέλους, μέχρι την αποκατάσταση της πραγματικά δημοκρατικής λειτουργίας του δημόσιου πανεπιστημίου.

Υπάρχουν και άλλες δυνάμεις που κινούνται στην ίδια κατεύθυνση, ενάντια στο νέο θεσμικό πλαίσιο και στην ευρύτερη μνημονιακή πολιτική. Με τις δυνάμεις αυτές η Συσπείρωση έχει κοινά σημεία, αλλά και διαφωνίες. Σε αυτήν όμως τη στιγμή και απέναντι στην επίθεση που δέχονται το δημόσιο πανεπιστήμιο και ολόκληρη η κοινωνία, η Συσπείρωση Πανεπιστημιακών δεν θα αφήσει να καθεί ούτε μια ευκαιρία για ενότητα και κοινή δράση. Δεν θα σταματήσει να διαφωνεί, θα διατηρήσει τη δική της οπτική και φυσιογνωμία, αλλά, ταυτόχρονα, θα συμβάλει στη μέγιστη δυνατή ενότητα του κλάδου.

Στη βάση των παραπάνω, η Συσπείρωση Πανεπιστημιακών καταθέτει ενώπιον της πανεπιστημιακής κοινότητας τις θέσεις της για τις αναγκαίες θεσμικές αλλαγές, αντιπαλεύοντας ταυτόχρονα το

καθεστώς εκβιασμών, ασφυκτικών χρονοδιαγραμμάτων, οικονομικού στραγγαλισμού ιδρυμάτων και πανεπιστημιακών και θεσμικών εκτροπών. Σε αυτές τις θέσεις υπάρχουν «κόκκινες γραμμές» που τίθενται από το Σύνταγμα, αλλά και από τις κατακτήσεις της ελληνικής κοινωνίας για την ανώτατη εκπαίδευση και τα ΑΕΙ:

- Η τέχνη και η επιστήμη, η έρευνα και η διδασκαλία είναι ελεύθερες, η ανάπτυξη και η προαγωγή τους αποτελεί υποχρέωση του Κράτους.
- Όλοι οι Έλληνες έχουν δικαίωμα δωρεάν παιδείας, σε όλες τις βαθμίδες της, στα κρατικά εκπαιδευτήρια.
- Η ανώτατη εκπαίδευση παρέχεται αποκλειστικά από ιδρύματα που αποτελούν νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου με πλήρη αυτοδιοίκηση.
- Οι καθηγητές των ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων είναι δημόσιοι λειτουργοί. Το υπόλοιπο διδακτικό προσωπικό τους επιτελεί επίσης δημόσιο λειτουργήμα, με τις προϋποθέσεις που νόμος ορίζει.
- Η επαγγελματική και κάθε άλλη ειδική εκπαίδευση παρέχεται από το Κράτος και με σχολές ανώτερης βαθμίδας.
- Η σύσταση ανώτατων σχολών από ιδιώτες απαγορεύεται.

Σε αυτό το πλαίσιο, οι προγραμματικές θέσεις και προτάσεις της Συσπείρωσης Πανεπιστημιακών για τη λειτουργία των Ιδρυμάτων υπό τις παρούσες συνθήκες και μέχρι την οριστική ανατροπή του ασφυκτικού μνημονιακού πλαισίου, είναι οι ακόλουθες:

A. Μισθολογικά-εργασιακά

- Να καταρτιστεί ενιαίο μισθολόγιο δημόσιων λειτουργών με διάκριση εκείνων που απασχολούνται αποκλειστικά στο πανεπιστήμιο, από εκείνους που έχουν και άλλη απασχόληση και να καταργηθεί ο επιδοματικός χαρακτήρας του μισθού των μελών ΔΕΠ.
- Να ακυρωθούν οι αναδρομικές μειώσεις μισθών, να μην γίνουν άλλες περικοπές και να καταρτιστεί άμεσα σχέδιο για την αποκατάσταση των αποδοχών των μελών ΔΕΠ σε επίπεδα που θα εξασφαλίζουν αξιοπρεπή διαβίωση και δεν θα δημιουργούν κίνητρα για παράλληλη ή «μαύρη» απασχόληση.
- Να μην υιοθετηθεί σε καμία περίπτωση η υποχρέωση των συγγραφέων και επιμελητών βιβλίων να εκδίδουν δελτίο παροχής υπηρεσιών για τις αμοιβές που λαμβάνουν και να καταργηθεί για τους καλλιτέχνες που είναι μέλη ΔΕΠ. Να γίνει άλλη ρύθμιση για τα θέματα αυτά.
- Να αποκατασταθεί άμεσα η πλήρης ιατροφαρμακευτική κάλυψη, ώστε να αποκτήσουν και πάλι αντίκρισμα οι ασφαλιστικές κρατήσεις.
- Να πάψουν οι δημόσιοι λειτουργοί να συνυπολογίζονται στους δημόσιους υπαλλήλους, όποτε αυτό βολεύει την εκάστοτε κυβέρνηση, και να αποκατασταθεί το συνταγματικά κατοχυρωμένο καθεστώς τους.
- Να διοριστούν άμεσα όλα τα εκλεγμένα μέλη ΔΕΠ και να σταματήσουν η ομηρεία και ο εμπαιγμός τους.

B. Οικονομικά των πανεπιστημίων

- Να προσδιοριστεί ελάχιστο επίπεδο λειτουργίας του κάθε πανεπιστημίου, με όρους οικονομικού κόστους και ανθρώπινου δυναμικού.
- Να εγγυάται το Υπουργείο τη διατήρηση του επιπέδου αυτού, στο οποίο συμπεριλαμβάνονται οι υποδομές και οι λειτουργίες της φοιτητικής μέριμνας.
- Να καταργηθεί η υποχρέωση το 40% των ΕΛΚΕ να χρησιμοποιείται για τις λειτουργικές δαπάνες των ΑΕΙ.
- Να μην γίνει η σχεδιαζόμενη μείωση κατά 30% των ήδη μειωμένων δαπανών για τα ΑΕΙ.
- Να εξασφαλιστεί οριστικά και αμετάκλητα ότι η πανεπιστημιακή περιουσία δεν θα υπαχθεί σε καμία περίπτωση στο ΤΑΙΠΕΔ, ούτε σε κανέναν άλλο οργανισμό, πέρα από τα ίδια τα Ιδρύματα.
- Να καταργηθεί το απαράδεκτο καθεστώς των εργολαβικών υπαλλήλων που συντηρεί κυκλώματα ομηρείας, δουλείας και ρουσφετολογικών μηχανισμών, με την υιοθέτηση προτάσεων από τα ΑΕΙ που επανειλημμένα έχουν υποβληθεί και δημοσιοποιηθεί.

Γ. Θεσμικά

- Να μην υλοποιηθεί το σχέδιο Αθηνά, αλλά με σοβαρή μελέτη, διαβούλευση και διαφάνεια, με πραγματική συμμετοχή της ακαδημαϊκής κοινότητας και των τοπικών κοινωνιών, να γίνει πραγματικός εξορθολογισμός και όχι απλή συρρίκνωση των ΑΕΙ με ποσοτικά κριτήρια αποκλειστικά μικροπολιτικού, λογιστικού και ρουσφετολογικού χαρακτήρα, που θα οδηγήσει με μαθηματική ακρίβεια στην κατάργηση οργανικών θέσεων και σε απολύσεις μελών ΔΕΠ. Βασικές αρχές ανασυγκρότησης του ακαδημαϊκού χάρτη πρέπει να είναι η ακαδημαϊκότητα, η ανάπτυξη της περιφέρειας και η αποκέντρωση, αλλά όχι με ψηφοθηρικά και μικροπολιτικά κριτήρια. Η Συσπείρωση Πανεπιστημιακών απαιτεί από την ΠΟΣΔΕΠ να δεσμευτεί ότι θα προχωρήσει σε **δυναμική αντίδραση εάν υπάρξει οποιαδήποτε απόπειρα απόλυσης** συναδέλφων.
- Οι κρίσεις να γίνονται από ενδεκαμελή εκλεκτορικά και ενώπιον της Γενικής Συνέλευσης. Να αποκατασταθεί η διαδικασία ουσιαστικής αξιολόγησης του έργου των υποψηφίων και να καταργηθεί το σύστημα που οδηγεί στην υποβολή συνοπτικών μονοσελίδων και δισελίδων σημειωμάτων, αντί ουσιαστικών εισηγήσεων.
- Τα Συμβούλια Ιδρύματος να αποκτήσουν αποκλειστικά και μόνο εποπτικές αρμοδιότητες. Να επανέλθει η συλλογικότητα και η διαφάνεια σε επίπεδο πρυτανείας και κοσμητείας, ώστε να περιοριστεί η υπερεξουσία μονοπρόσωπων οργάνων.
- Να εκπροσωπούνται *όλα τα Τμήματα στις Συγκλήτους*, να διευρυνθούν οι αρμοδιότητες των Γενικών Συνελεύσεων και γενικά να *διαφυλαχθούν οι δημοκρατικές ακαδημαϊκές παραδόσεις στον τρόπο διοίκησης*.
- Να αποκατασταθεί πλήρως το ακαδημαϊκό καθεστώς των Λεκτόρων και να πάψουν να αντιμετωπίζονται θεσμικά ως δεύτερης κατηγορίας μέλη ΔΕΠ.
- Επί 20 και πλέον χρόνια έχει γίνει κατάχρηση του θεσμού των Διδασκόντων Π.Δ. 407 σε σημείο που σχεδόν όλα τα περιφερειακά ΑΕΙ να στηρίζονται εν πολλοίς στη δική τους προσφορά εκπαιδευτικού και ερευνητικού έργου. Να προκηρυχθούν άμεσα οι θέσεις των διδασκόντων αυτών στο γνωστικό αντικείμενο που καλύπτουν ώστε τα ΑΕΙ της χώρας να στελεχωθούν με τακτικά μέλη ΔΕΠ μέσα από διαφανείς διαδικασίες.
- Να περιοριστούν οι υπερεξουσίες της ΑΔΙΠ που πρέπει να πάψει να είναι διορισμένο από την κυβέρνηση όργανο. Η όποια Αρχή αξιολόγησης πρέπει καταρχάς και καταρχήν να είναι πραγματικά ανεξάρτητη, να εκπροσωπούνται σε αυτήν επαρκώς όλα τα επιστημονικά και καλλιτεχνικά αντικείμενα λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαιτερότητές τους. Να έχει αποκλειστικά εποπτικές, συμβουλευτικές και υποστηρικτικές αρμοδιότητες και σε καμία περίπτωση να μην έχει δυνατότητα αποφασιστικής παρέμβασης στα εκλεκτορικά, στη συγκρότηση του ακαδημαϊκού χάρτη, στην εκπαιδευτική διαδικασία και τελικά ακόμη και στο περιεχόμενο των σπουδών, καταργώντας την αυτονομία των πανεπιστημίων και τις ακαδημαϊκές ελευθερίες.
- Να καταργηθεί *άμεσα* η ρύθμιση Μανιτάκη (Ν. 4093/12) η οποία κατά παράβαση των Συνθηκών για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου καταργεί το τεκμήριο της αθωότητας και θέτει αυτοδίκαια σε αργία οποιονδήποτε κατηγορείται για οτιδήποτε, πριν ακόμη εξεταστεί αρμοδίως η υπόθεση.
- Να σταματήσουν οι αυθαίρετες παρεμβάσεις της αστυνομίας στους πανεπιστημιακούς χώρους, οι οποίες πραγματοποιούνται με διάφορα προσχήματα (π.χ. ΟΠΑ, ΑΠΘ), και να μπει φραγμός στη δυνατότητα χρήσης της δημόσιας δύναμης από αυταρχικές διοικήσεις (π.χ. Ιόνιο). Για το σκοπό αυτό, χρειάζεται να αποκατασταθεί ο θεσμός του πανεπιστημιακού ασύλου, ένας κορυφαίος δημοκρατικός θεσμός με μεγάλη συμβολική σημασία και βάρος για το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας που καταργήθηκε μέσω του Ν.4009/11 δια της απαλοιφής του! Με σαφές πλαίσιο αρχών, λειτουργίας και διαχείρισης. Η υπεράσπιση του ασύλου απέναντι σε οποιαδήποτε απειλή, είναι ευθύνη της πανεπιστημιακής κοινότητας, ως ζήτημα πρωτίστως εκπαιδευτικό, δηλ. επιβεβαίωσης της αξίας και της σημασίας της Ακαδημαϊκής αυτοτέλειας, στην υπηρεσία της ελεύθερης δημοκρατικής δημόσιας παιδείας και έρευνας, σε σύνδεση και αναφορά με τις ανάγκες και τα οράματα ελεύθερης και δημοκρατικής ανάπτυξης της κοινωνίας.